

tale

ตำนานของเด็กชาย
ผู้บินได้และไม่มีวันโต

PETER PAN

ปีเตอร์
แพน

เจ.เอ็ม. แมร์รี
เขียน
สาริตา ทรงวิทยา
แปล

tale

Timeless tales, Boundless Imagination

ปีเตอร์ แพน

Peter Pan

เจ.เอ็ม. บาร์รี่

เจียน

สาธิตา ทรงวิทยา

แปล

การจะเล่าทั้งหมดโดยละเอียดคงต้องใช้
หนังสือที่ใหญ่เท่าพจนานุกรมอังกฤษ-ละตินและละติน-อังกฤษ
ทั้งหมดที่เราทำได้คือเล่าการผจญภัยสักเรื่องหนึ่ง
เป็นตัวอย่างของช่วงเวลาปกติทั่วไปบนเกาะนี้
-เจ.เอ็ม. บาร์รี่

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ปีเตอร์ แพน

Peter Pan

tale.

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Tale Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8500-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาณกุล

บรรณาธิการต้นฉบับ อริยา ไพฑูรย์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรมปก ญาณิกา อยู่ยั้ง • ออกแบบรูปเล่ม เกติพิบูล โหมดตาด, จิรณีย์ คำจันทร์

พิสูจน์อักษร กมลวรรณ สมรูป

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าคุณเคยฝันอยากบินได้ - เล่มนี้เหมาะกับคุณ

ถ้าคุณเคยไม่อยากโต - ยิ่งเหมาะเข้าไปใหญ่

และถ้าคุณเคยสงสัยว่า “เนฟเวอร์แลนด์” มีจริงไหม - เราขอชวนคุณเปิดอ่านไปพร้อมกัน

ปีเตอร์ แพน ไม่ใช่แค่นิทานสำหรับเด็ก แต่เป็นบทกวีแห่งวัยเยาว์ บทสนทนาระหว่างความกล้ากับความกลัว การเติบโตกับการโบยบิน เรื่องเล่าที่ชวนตั้งคำถามอย่างแผ่วเบาแต่ลึกซึ้งว่า “โตไปแล้ว...เราจะเป็นตัวเราเองอยู่ไหม”

ในโลกที่เราถูกเร่งให้โตเร็วเหลือเกิน เด็กชายที่ไม่ยอมโต อาจกำลังชวนเราหยุดพัก หายใจ และมองหาดาวดวงแรกทางขวามือ - เพื่อว่าเนฟเวอร์แลนด์จะยังอยู่ตรงนั้น รอใครบางคนที่ยังกล้าจะเชื่อ

หนังสือเล่มนี้อาจไม่ได้สอนวิธีบิน แต่มันจะพาเราโฉบบินผ่านความทรงจำ ความฝัน และสิ่งที่เคยเป็นเรา ในช่วงเวลาที่หัวใจยังเบาและเชื่อว่านางฟ้ามีอยู่จริง

ขอให้คุณสนุกกับการเดินทาง

และอย่าลืมพก “ละอองของแผลี่” ติดตัวไว้เสมอ

สารบัญ

1	ปีเตอร์มาถึง	1
2	เงา	14
3	ไปด้วยกัน ไปด้วยกัน!	27
4	บิน	46
5	เกาะกลายเป็นจริง	59
6	บ้านน้อย	75
7	บ้านใต้ดิน	88
8	บึงนางเงือก	97
9	นกเนฟเวอร์	115

10	บ้านแสนสุข	120
11	นิทานของเวนดี้	129
12	เด็ก ๆ ถูกจับตัวไป	141
13	เธอเชื่อเรื่องแฟรี่ไหม	148
14	เรือโจรสลัด	160
15	“ครั้งนี้ไม่ฮุกก็ฉันทะ”	171
16	กลับบ้าน	185
17	เมื่อเวนดี้ได้เป็นผู้ใหญ่	198
	เกี่ยวกับผู้เขียน	215

ปีเตอร์มาถึง

เด็กทุกคนล้วนเติบโตขึ้น เว้นอยู่คนหนึ่ง พวกเขาไม่รู้ในไม่ช้าว่าตนเองจะต้องโตขึ้น และที่เวन्दี้รู้ก็เพราะอย่างนี้ วันหนึ่งเมื่ออายุได้สองขวบเธอกำลังเล่นอยู่ในสวน เธอเด็ดดอกไม้มาอีกดอกหนึ่งและวิ่งไปหาแม่ ฉันเดาว่าเธอคงต้องดูรำเริงเบิกบานมากทีเดียว เพราะมีสซิสตาร์ลึงยกมือทาบที่หน้าอกแล้วร้องว่า “โอ้ ทำไมลูกเป็นอย่างนี้ตลอดไปไม่ได้ล่ะ!” ก็แค่ประโยคนี้ที่เป็นเรื่องคุยกันของทั้งสอง แต่นับจากนั้นเวन्दี้รู้แล้วว่าตัวเองต้องโตขึ้น เรามักจะรู้หลังจากที่เราอายุสองขวบ สองเป็นจุดเริ่มต้นของจุดจบ

แน่นอน พวกเขาอาศัยอยู่บ้านเลขที่ 14 และก่อนเวन्दี้จะเกิด แม่ของเธอเป็นคนสำคัญของบ้าน เธอเป็นสุภาพสตรีที่น่ารัก เต็มไปด้วยจินตนาการ และมีริมฝีปากเจี๋ยรอยยิ้มพริ้มพราย จินตนาการของเธอนั้นเป็นเหมือนกล่องเล็ก ๆ จากดินแดนตะวันออก อันน่าพิศวงซึ่งซ้อนกันอยู่หลายชั้น แต่ไม่ว่าเราจะพบว่ามีมากเท่าไร จะมีอีกใบเพิ่มจากนั้นอยู่เสมอ และริมฝีปากที่เจี๋ยรอยยิ้มพริ้มพราย

ของเธอมียอยจุมพิตติดอยู่ ซึ่งเวन्दี้ก็ไม่เคยได้รอยจุมพิตนี้ แม้ว่ามันจะอยู่ตรงนั้น เห็นได้ชัดเจนที่มุมด้านขวา

ที่มิสเตอร์ดาร์ลิงชนะใจเธอเพราะอย่างนี้ สุภาพบุรุษหลายคนที่เคยเป็นเด็กชายเมื่อตอนที่เธอเป็นเด็กหญิงเกิดค้นพบขึ้นมาพร้อม ๆ กันว่าพวกเขาลงรักเธอ และพากันวิ่งมาที่บ้านของเธอเพื่อขอเธอแต่งงาน ยกเว้นมิสเตอร์ดาร์ลิงที่นั่งรถแท็กซี่และไปถึงก่อน ดังนั้นเขาจึงได้แต่งงานกับเธอ เขาได้ทุกอย่างที่เป็นเธอ ยกเว้นกล่องที่อยู่ชั้นในสุดกับรอยจุมพิต เขาไม่เคยรู้เรื่องกล่องใบนั้นเลย และในไม่ช้าเขาก็จะความพยายามที่จะได้รอยจุมพิต เวन्दี้คิดว่ามันไปเสียอนาคตจะได้ แต่นั่นก็ภาพออกว่าเขาพยายามแล้ว และเลิกล้มความตั้งใจไปแล้วด้วยความโมโห พร้อมกับปิดประตูเสียงดัง

มิสเตอร์ดาร์ลิงเคยคุยอวดเวन्दี้ว่าแม่ของเธอไม่เพียงรักเขาแต่ยังนับถือเขาด้วย เขาเป็นพวกคนฉลาดที่รู้เรื่องหุ่นและการเล่นหุ่น แน่แน่นอนว่าไม่มีใครรู้เรื่องนี้จริงๆ หรือ แต่เขาดูเหมือนจะรู้และเขามักจะพูดบ่อยๆ เรื่องหุ่นขึ้นหุ่นตกด้วยที่หาที่ไม่ว่าผู้หญิงคนไหนๆ ก็ต้องนับถือเขา

มิสซิสดาร์ลิงแต่งงานในชุดสีขาวตามประเพณี และในตอนแรกๆ เธอก็จัดบัญชีรับจ่ายได้อย่างสมบูรณ์แบบ เกือบจะสนุกสนานราวกับว่าเป็นเกมอย่างหนึ่ง แม้แต่กะหล่ำดาวหัวเดียวก็ไม่ตกหล่น แต่เมื่อเวลาผ่านไป ดอกกะหล่ำทั้งหัวยังหายไป และตรงที่เคยเป็นผักต่างๆ ก็มีรูปเด็กทารกที่ไม่มีหน้าตามาแทนที่ เธอวาดรูปเหล่านี้ตอนที่เธอควรจะบวกละขรรพมยอด รูปเหล่านี้แสดงถึงการคาดการณ์ของมิสซิสดาร์ลิง

เวนดีมาก่อน แล้วก็จ้อห์น แล้วก็ไมเคิล

หนึ่งหรือสองสัปดาห์หลังจากเวนดีเกิดก็ยังคงเป็นที่สงสัยว่า พวกเขาจะเลี้ยงดูเธอได้หรือไม่ เพราะเธอเป็นอีกหนึ่งปากที่ต้องดูแล มีสเตอ์ดาร์ลิ่งภูมิใจในตัวเธอเป็นอย่างมาก แต่เขาเป็นคนที่ยึดมั่นในหลักการ เขานั่งข้างเตียงของมิสซิสตาร์ลิ่ง จับมือเธอไว้แล้วคิดคำนวณค่าใช้จ่ายขณะที่เธอมองเขาอย่างวิงวอน เธออยากจะไปเลี้ยงเอาข้างหน้า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น แต่นั่นไม่ใช่วิธีของเขา วิธีของเขาต้องใช้ดินสอและกระดาษหนึ่งแผ่น และถ้าเธอทำให้เขาสับสนด้วยการเสนออะไรขึ้นมา เขาต้องเริ่มต้นใหม่ทั้งหมด

“เออละ อย่าเพิ่งขัดนะจ๊ะ” เขาจะขอร้องเธอ “ผมมีหนึ่งปอนด์กับสิบเจ็ดชิลลิงตรงนี้ กับสองปอนด์หกชิลลิงที่สำนักงานตัดกาแฟที่สำนักงานออกก็ได้ ดีเสียว่าสิบชิลลิง กลายเป็นสองปอนด์เก้าชิลลิงและหกเพนซ์ กับสิบแปดชิลลิงสามเพนซ์ของคุณ รวมเป็นสามปอนด์เก้าชิลลิงเจ็ดเพนซ์ บวกกับห้าปอนด์ถ้วนในสมุดเช็คของผม รวมเป็นแปดปอนด์เก้าชิลลิงเจ็ดเพนซ์ - นั่นใครดูตกอยู่ล่ะ - แปดเก้าเจ็ดใส่จุดแล้วทศเจ็ด - อย่าเพิ่งพูดจ้อของผมนะ - กับอีกหนึ่งปอนด์ที่คุณให้ผู้ชายคนที่มาหน้าบ้านยืม - เจียบหนอยเด็กน้อย - ใส่จุดแล้วทศเด็ก - นั่น เอาแล้วไง! - ผมพูดว่าเก้าเก้าเจ็ดใช่ไหม ใช่ละ ผมพูดว่าเก้าเก้าเจ็ด คำถามก็คือ เราลองสักปีด้วยเงินเก้าปอนด์เก้าชิลลิงเจ็ดเพนซ์ได้ไหม”

“ได้แน่ๆ ค่ะ จอร์จ” เธอร้อง แต่เธอลำเอียงเข้าข้างเวนดี และเขาก็เป็นคนที่มีอำนาจตัดสินใจในครอบครัว

“ทางทুমอีกล่ะ” เขาเตือนเธอ เกือบจะเป็นการขู่ แล้วก็พูด

ต่อไปอีก “กางเกงหนึ่งปอนด์ ผมจัดไว้อย่างนั้น แต่ผมกลัวพูดเลยว่าคุณจะเป็นสามสิบซิลลิงมากกว่า - อย่าเพิ่งพูดจะ - โรคหัดหนึ่งปอนด์ห้าซิลลิง โรคหัดเยอรมันครึ่งกิโล รวมเป็นสองปอนด์สิบห้าซิลลิงหกเพนซ์ - อย่างกระดิกนิ้วสิ - โรคโไกรนต์ีเสียชีวิตสิบล้างซิลลิง” - แล้วก็เป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ และบวกออกมาไม่ตรงกันเลยสักครั้ง แต่ในที่สุดเวन्दี้ก็ผ่านไปได้ ด้วยโรคกางเกงหลุดเหลือสิบสองซิลลิงหกเพนซ์ และโรคหัดสองประเภทนับเป็นประเภทเดียว

มีความตื่นเต้นอย่างเดียวกันเมื่อจอห์นเกิด และไม่เคียวยิ่งต้องกระเบียดกระเสียรกว่าเสียอีก แต่ทั้งสองก็ได้รับการดูแลและในไม่ช้าเราจะได้เห็นเด็กทั้งสามเดินเรียงแถวกันไปโรงเรียนอนุบาลของมิสฟูลซัมโดยมีพี่เลี้ยงพาไป

มิสซิสตาร์ลิงชอบให้ทุกอย่างเรียบร้อยลงตัว และมิสเตอร์ดาร์ลิงก็อยากจะเหมือนเพื่อนบ้านของเขาอย่างไม่มีผิดเพี้ยน ดังนั้นแน่นอนว่าพวกเขาที่มีพี่เลี้ยงเด็ก ด้วยความที่พวกเขาจนเนื่องมาจากปริมาณนมที่เด็ก ๆ ดื่ม พี่เลี้ยงที่ว่าจึงเป็นสุนัขพันธุ์นิวฟันด์แลนด์ที่สงบเสงี่ยม มีชื่อวานาน่า ซึ่งไม่ได้เป็นสุนัขของใครจนครบคร้วดาร์ลิงรับมันมา มันมักจะคิดว่าเด็ก ๆ มีความสำคัญ ครบคร้วดาร์ลิงไปรู้จักมักจี่กับมันในสวนเคนซิงตัน ซึ่งเป็นสถานที่ที่มันใช้เวลาว่างทั้งหมดแอบส่องเข้าไปในรถเข็นเด็ก และมันก็ถูกพวกพี่เลี้ยงเด็กที่ขาดความรับผิดชอบเกลียดชัง เพราะมันตามไปที่บ้านและฟ้องนายผู้หญิงของพวกพี่เลี้ยงเหล่านั้น มันพิสูจน์ให้เห็นว่ามันเป็นพี่เลี้ยงที่มีคุณค่า มันละเอียดถี่ถ้วนอย่างยิ่งในตอนอาบน้ำและจะลุกขึ้นทันทีกลางดึกหากเด็กในความดูแลของมันร้องแม้เพียงแผ่วเบา แน่แน่นอน บ้านสุนัขของมันอยู่ในห้องเด็กด้วย มันมีความ

สามารถพิเศษที่จะรู้ว่าเมื่อไรอาการไอเป็นสิ่งที่รื้อไม่ได้และเมื่อไรต้องเอาถุงน่องมาพันคอ มันเชื่อในตำรายาโบราณอย่างโบราณบ้างและทำเสียงแสดงอาการรังเกียจเมื่อได้ฟังคนคุยกันเรื่องสมัยใหม่อย่างเชื้อโรคและอื่นๆ การดูมันพาเด็กๆ ไปโรงเรียนถือเป็นแบบอย่างอันเหมาะสมได้เลยทีเดียว มันจะเดินอย่างสงบเคียงข้างพวกเขาเวลาพวกเขาประพุดตัวดี และคอยกระตุ้นให้พวกเขากลับมาอยู่ในแถวถ้าออกนอกกลุ่มนอกทาง ในวันที่จอห์นต้องเดินไกลมันไม่เคยลืมเลือนกันหนาวของเขาแม้แต่ครั้งเดียว และมันมักจะคาบร่มไว้ในปากเพื่อฝนตกด้วย มีห้องที่ชั้นใต้ดินที่โรงเรียนของมิสฟูลซัมซึ่งเป็นที่ที่พวกพี่เลี้ยงมารอกัน พวกนั้นนั่งบนม้านั่งเป็นแถว ส่วนหาน่านอนอยู่ที่พื้น แต่นั่นก็เป็นเพียงความแตกต่างเดียวพวกเขาแกล้งทำเป็นไม่สนใจมันเพราะสถานะทางสังคมของมันที่ด้อยกว่าพวกเขา และมันก็ไม่ชอบที่พวกเขาพูดคุยกัซพเพหรือนาน่าไม่ค่อยพอใจเวลาเพื่อนๆ ของมิสซิสตาร์ลิงมาเยี่ยมที่ห้องเด็ก แต่ถ้าพวกเขามา นาน่าจะรีบถอดชุดกันเปื้อนของไมเคิลออกเป็นอย่างแรกและเปลี่ยนเป็นตัวที่มีสายสีฟ้า แล้วดูแลความเรียบร้อยให้เวन्दี้และริบหวิมให้จอห์น

ไม่มีห้องเด็กที่ไหนจะจัดการได้ถูกต้องไปกว่านี้ และมิสเตอร์ดาร์ลิงก็รู้ แต่บางครั้งเขาก็นึกสงสัยด้วยความอึดอัดใจว่าพวกเพื่อนบ้านพูดเรื่องนี้กันหรือไม่

เขามีตำแหน่งในเมืองที่ต้องคำนึงถึง

นาน่ายังทำให้เขาไม่สบายใจอีกอย่างหนึ่ง คือบางครั้งเขารู้สึกว่านาน่าไม่ชอบเขา “ฉันรู้ว่ามันชอบคุณมากค่ะ จอร์จ” มิสซิสตาร์ลิงมักจะยืนยันกับเขา แล้วเธอก็ส่งสัญญาณให้เด็กๆ

ทำตัวดีกับพ่อเป็นพิเศษ การเดินร่ำอันน่ารักจะตามมา โดยลิซ่า
คนรับใช้คนเดียวที่มีอยู่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมในบางครั้ง เธอ
ช่างดูเหมือนคนแคระในกระโปรงตัวยาวและหมวกคนรับใช้ แม้ว่า
เธอพูดยืนยันมั่นเหมาะไว้ตอนที่จ้างเธอว่าเธอพ้นวัยเด็กมานานแล้ว
การเดินร่ำช่างสนุกสนานเหลือเกิน! และที่สนุกที่สุดคือมีสซิส
ตาร์ดลิงซึ่งจะเดินหมุนตัวเร็วมากจนทั้งหมดที่เราจะเห็นก็คือรอย
จุมพิต และถ้าเรารีบโผล่เข้าไปหาเธอ เราอาจจะได้มันมาก็ได้
ไม่เคยมีครอบครัวไหนที่เรียบง่ายและมีความสุขขนาดนี้จนกระทั่ง
ปีเตอร์ แพน มาถึง

มีสซิสตาร์ดลิงได้ยินเรื่องปีเตอร์เป็นครั้งแรกตอนที่เธอ
กำลังจัดระเบียบความคิดของลูก ๆ เป็นธรรมเนียมยามดึก
ของแม่ที่ดีทั้งหลายที่จะเข้าไปค้นดูความคิดของลูก ๆ หลังจาก
ที่ลูกเข้านอนแล้ว และจัดระเบียบความคิดสำหรับเช้าวันต่อมา
โดยนำเรื่องมากมายที่ผ่านเข้ามาในระหว่างวันมาจัดไว้ในที่
ที่ถูกต้องควร

ถ้าคุณฝันไม่ยอมหลับ (แต่แน่นอนว่าคุณทำไม่ได้หรอก)
คุณก็จะเห็นแม่ของคุณทำแบบนี้ และจะพบว่าการเฝ้าดูแม่ตัวเอง
นั้นน่าสนใจมาก มันเหมือนกับการจัดระเบียบลิ้นชัก คุณจะ
เห็นแม่นั่งคุกเข่า จินตนิมิตอย่างนั้นนะ แล้วแม่ก็จะเอ้อระเหย
กับสิ่งต่างๆ ของคุณอย่างขบขัน พลังสงสัยว่าคุณไปเอาสิ่งนี้
มาจากไหน มีการค้นพบที่น่ายินดีบ้าง ไม่น่ายินดีบ้าง หยิบสิ่งนี้
ขึ้นมาแนบแก้มราวกับว่ามันน่ารักเหมือนลูกแมว หรือรีบเอาสิ่งนั้น
ไปเก็บให้พ้นสายตา เมื่อคุณตื่นขึ้นในตอนเช้า ความสุขและความ
ความอยากในเรื่องร้ายๆ ที่เข้านอนพร้อมกับคุณได้ถูกพับเป็นชิ้น

เล็ก ๆ แล้วเก็บไว้ที่ก้นบึ้งของความคิด และที่ส่วนบน ๆ จะมีแต่ความคิดดี ๆ สดใหม่พร้อมให้คุณสานต่อ

ฉันไม่รู้ว่าคุณเคยเห็นแผนที่ความคิดของบุคคลหรือไม่ บางทีหมอกก็วาดแผนที่จากส่วนอื่นๆของคุณ และแผนที่ของคุณอาจจะน่าสนใจมากก็ได้ แต่ลองไปดูเวลาที่หมอพยายามวาดแผนที่ความคิดของเด็กสิ มันไม่ใช่แค่สับสน แต่ยังวกไปวนมาตลอดเวลา มีเส้นหยัก ๆ อยู่ด้วย เหมือนเส้นบอกอุณหภูมิบนกระดาด นี่คงจะเป็นถนนบนเกาะ เพราะเนฟเวอร์แลนด์เป็นสถานที่ที่ไม่มากไม่น้อยไปกว่าเกาะแห่งหนึ่ง มีหอยมสึแปลก ๆ อยู่ตรงนั้นตรงนี้ แล้วก็มีแนวปะการังและเรือที่ดูปราดเปรี้ยวอยู่นอกชายฝั่ง แล้วยังมีพวกคนป่าและโพร่งร้าง อีกทั้งเหล่าโนม¹ ที่ส่วนใหญ่เป็นช่างตัดเสื้อ แล้วก็ถ้ำต่าง ๆ ที่มีแม่น้ำไหลผ่าน แล้วก็บรรดาเจ้าชายที่มีพี่ชายหกคน แล้วก็กระท่อมที่กำลังผุพังอย่างรวดเร็ว แล้วก็หญิงชราจมูกงุ้มร่างเล็กมากคนหนึ่ง มันคงจะเป็นแผนที่ที่ดูง่ายหากทั้งหมดมีเท่านี้ แต่ยังมีวันแรกที่โรงเรียนศาสนา พวกพ่อ ๆ สรรทงกลม งานเย็บปักถักร้อย ฆาตกรรม การแขวนคอ คำกริยาที่ต้องใช้กรรมรอง วันช็อกโกแลตพุตติง การใส่สายโยงกางเกง การไปหาหมอ เงินสามเพนซ์ถ้าถอนปันได้เอง และอีกมากมาย ทั้งหมดนี้อาจจะเป็นส่วนหนึ่งของเกาะหรือไม่ก็เป็นแผนที่อีกแผนที่ซ้อนเข้ามา และทั้งหมดก็ชวนสับสนเหลือเกิน โดยเฉพาะเมื่อไม่มีอะไรหยุดอยู่นิ่ง ๆ เลย

¹Gnome ภูตขนาดเล็กรูปร่างหน้าตาเหมือนคนแคระ มักปรากฏในนิทาน

แน่นอนว่าเนฟเวอร์แลนด์มีความแตกต่างหลากหลายมาก อย่างเช่นของจอห์น มีบึงน้ำแห่งหนึ่งที่มีเหล่านกฟลามิงโกบินผ่าน และจอห์นก็กำลังยิงปืนอยู่ ส่วนของไมเคิลที่ยังเด็กมากมีนกฟลามิงโกอยู่ตัวหนึ่งที่มีเหล่านกบินผ่าน จอห์นอาศัยอยู่ในเรือที่คว่ำอยู่บนทราย ไมเคิลอยู่ในกระโจม เวนต์อยู่ในบ้านที่เย็บด้วยใบไม้อย่างประณีต จอห์นไม่มีเพื่อนเลย ไมเคิลมีเพื่อนในตอนกลางวัน เวนต์มีสัตว์เลื้อยเป็นสุนัขป่าที่ถูกพ่อแม่ของมันทิ้งแต่โดยรวมแล้วเนฟเวอร์แลนด์มีความคล้ายคลึงกันเหมือนคนในครอบครัวหนึ่ง ถ้าพวกเขาขึ้นนั่งๆ เรียงกัน เราคงพูดได้ว่าพวกเขาต่างก็มีจมูกเหมือนกัน ฯลฯ ที่ชายฝั่งอันน่าพิศวงนี้เด็กๆ ที่เล่นกันอยู่ลากเรือคอราเคล² ขึ้นเกยฝั่งกันอย่างไม่หยุดหย่อน พวกเราเองก็เคยไปที่นั่น เรายังคงได้ยินเสียงคลื่น แม้ว่าเราจะไม่ได้ขึ้นฝั่งอีกแล้ว

ในบรรดาเกาะที่น่ารื่นรมย์ทั้งหลาย เนฟเวอร์แลนด์เป็นเกาะที่น่าสยดและกะทัดรดที่สุด ไม่กว้างใหญ่หรือทิ้งระยะห่างระหว่างการผจญภัยครั้งนี้และครั้งหน้าจนน่าเบื่อ แต่แน่นอนหากำลังดีเวลาที่คุณเล่นตอนกลางวันกับแก้วและผ้าปูโต๊ะ มันไม่น่ากลัวเลยแม้แต่นิดเดียว แต่สองนาทีก่อนที่คุณจะหลับมันกลับกลายเป็นสิ่งที่เกือบจะเหมือนจริงเอามากๆ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมต้องเปิดโคมไฟทิ้งไว้ในตอนกลางคืน

บางครั้งที่มีสซิสตาร์ลิงเดินทางไปในความคิดของคุณๆ

²Coracle เรือทรงกลมขนาดเล็กมาก น้ำหนักเบา ใช้กันในท้องถิ่นแคว้นเวลส์ ไอร์แลนด์ และบางภูมิภาคของอังกฤษ

เธอพบสิ่งที่เธอไม่สามารถเข้าใจได้ และในบรรดาสิ่งเหล่านี้ สิ่งที่ทำให้
เข้าใจยากที่สุดก็คือคำว่า ปีเตอร์ เธอไม่รู้จักปีเตอร์ที่ไหนเลย
แต่เขาก็อยู่ในความคิดตรงนั้นตรงนี้ของจอห์นและไม่เคิล ส่วน
เวนดี้เริ่มจะมีชื่อของเขาเขียนอยู่ทั่วไปหมด ชื่อนี้ปรากฏเป็น
ตัวหนาว่าคำไหนๆ และขณะที่มิสซิสตาร์ลิงจ้องมอง เธอก็
รู้สึกว่ามันมีลักษณะอวดดีอย่างน่าประหลาด

“คะ เขาค่อนข้างอวดดี” เวนดี้ยอมรับอย่างเสียไม่ได้ แม่
ของเธอกำลังสอบถามเธออยู่

“แต่เขาเป็นใครกันหรือ ลูกรัก”

“เขาคือปีเตอร์ แพน ไงคะ แม่ก็รู้”

ตอนแรกมิสซิสตาร์ลิงไม่รู้ แต่หลังจากนึกย้อนไปถึง
วัยเด็กของตนเอง เธอจำปีเตอร์ แพน คนหนึ่งได้ ที่เข่าว่ากันว่า
อาศัยอยู่กับเหล่าแฟรี่ มีเรื่องประหลาดเกี่ยวกับตัวเขา เช่นว่า
เมื่อเด็ก ๆ เสียชีวิต เขาจะร่วมทางไปด้วยระยะหนึ่ง เพื่อไม่ให้
พวกเขาตกใจกลัว เธอเชื่อเรื่องของเขาในตอนนั้น แต่ตอนนี้เธอ
แต่งงานแล้วและมีเหตุผลเต็มเปี่ยม เธอจึงสงสัยว่ามีบุคคล
เช่นนี้อยู่จริงหรือ

“อีกอย่าง” เธอพูดกับเวนดี้ “ตอนนี้เขาคงโตแล้วละ”

“โอ ไม่ค่ะ เขาไม่โต” เวนดี้ยืนยันกับแม่ด้วยความมั่นใจ
“และเขาก็ขนาดเท่าหนูเลย” เธอหมายความว่า เขาเท่ากับเธอ
ทั้งความคิดและร่างกาย เธอไม่รู้ว่เธอรู้ได้อย่างไร แต่เธอรู้

มิสซิสตาร์ลิงปรึกษามิสเตอร์ตาร์ลิง แต่เขายืนยันกับว่า
เรื่องนี้ไร้สาระ “จำคำผมไว้” เขาพูด “นี่เป็นเรื่องเหลวไหลที่น่า
เอามาใส่หัวพวกเขา เป็นความคิดแบบที่หมามันคิดกัน ปล่อยไว้

อย่างนั้น เด็วมันก็หายไป”

แต่มันก็ไม่หายไป และในไม่ช้าเด็กตัวปัญหาคนนี้ก็ทำให้
มิสซิสตาร์ลึงตกใจมาก

เด็ก ๆ มีการผจญภัยที่แปลกประหลาดที่สุดโดยไม่มี
ปัญหากับมันเลย อย่างเช่น พวกเขาอาจจะนึกได้และเล่าในอีก
หนึ่งอาทิตย์หลังจากเหตุการณ์เกิดขึ้น ว่าตอนที่อยู่ในป่า พวกเขา
พบพ่อที่เสียชีวิตไปแล้วและได้เล่นเกมกับพ่อ และด้วยท่าที
สบาย ๆ แบบนี้เอง ในเช้าวันหนึ่งที่เวนดี้เผยเรื่องที่ชวนให้กังวล
ออกมา มีการพบไปไม้ที่พื้นห้องเด็กซึ่งไม่มีอยู่แน่ ๆ ตอนที่เด็ก ๆ
เข้านอน และมิสซิสตาร์ลึงก็กำลังสงสัยเรื่องไปไม้เมื่อเวนดี้พูด
พร้อมกับผีนัยออกมา

“หนูเชื่อว่าเป็นปีเตอร์คนนั้นอีกแล้วค่ะ!”

“ลูกหมายความว่าอย่างไร เวนดี้”

“เขาดื้อมากที่ไม่ยอมเช็ดเท้า” เวนดี้พูดพร้อมกับถอนใจ
เธอเป็นเด็กมีระเบียบ

เธออธิบายด้วยท่าทางจริงจังว่า เธอคิดว่าบางครั้งปีเตอร์
มาที่ห้องเด็กในตอนกลางคืน นั่งตรงปลายเตียงแล้วเป่าขลุ่ย
ให้เธอฟัง แต่น่าเสียดายที่เธอไม่ตื่น ดังนั้นเธอจึงไม่รู้ว่าเธอรู้
ได้อย่างไร แต่เธอก็รู้

“ลูกพูดเหลวไหลอะไรจะ ลูกรัก ไม่มีใครเข้ามาในบ้านได้
โดยไม่เคาะประตูหรอก”

“หนูคิดว่าเขาเข้ามาทางหน้าต่างค่ะ” เวนดี้พูด

“ลูกรัก นี่มันสูงสามชั้นนะ”

“ไปไม้อยู่ที่ใต้หน้าต่างไม่ใช่หรือคะ แม่”

เป็นความจริงทีเดียว ไปไม้พวกนั้นอยู่ใกล้หน้าต่างมาก
มิสซิสตาร์ลิงไม่รู้จะคิดอย่างไร เพราะทั้งหมดดูเหมือนเรื่อง
ธรรมดาสำหรับเวนต์ จนเราเองก็คงจะไม่อาจโต้แย้งโดยบอกว่า
เธอฝันไป

“ลูกแม่” แม่ร้องขึ้น “ทำไมลูกไม่เล่าเรื่องนี้ให้แม่ฟังก่อน
หน้านี้”

“หนูลืมค่ะ” เวนต์พูดอย่างไม่ค่อยสนใจ เธอกำลังรีบไป
รับประทานอาหารเช้า

โอ เธอต้องฝันไปแน่นอน

แต่ก็มีไปไม้อยู่จริง ๆ มิสซิสตาร์ลิงตรวจดูไปไม้อย่าง
ระมัดระวัง มันเป็นไปไม้ที่มีแต่โครงไป แต่เธอแน่ใจว่าไม่ได้
มาจากต้นไม้ที่มีอยู่ในอังกฤษ เธอคลานไปตามพื้น ใช้เทียนส่อง
เพ่งหารอยเท้าคนแปลกหน้า เธอเอาเหล็กที่ใช้เชี่ยถ่านควานลงไป
ในปล่องไฟและเคาะที่ผนัง เธอปล่อยสายวัดจากหน้าต่างลงไป
ที่ทางเดิน มันสูงถึงสามสิบฟุต โดยไม่มีอะไรให้ใช้ปีนขึ้นมาแม้แต่
รางน้ำสักราง

แน่นอนว่าเวนต์คงฝันไป

แต่เวนต์ไม่ได้ฝัน อย่างที่เห็นในคืนต่อมา คืนที่กล่าวได้ว่า
การผจญภัยแสนพิเศษของเด็ก ๆ ได้เริ่มขึ้น

ในคืนที่เรากำลังพูดถึงนี้ เด็ก ๆ ทุกคนกำลังนอนอยู่บนเตียง
อีกครั้งหนึ่ง บังเอิญเป็นคืนวันหยุดของนানা และมิสซิสตาร์ลิง
ได้อาบน้ำให้พวกเด็ก ๆ และร้องเพลงให้ฟัง กระทั่งเด็ก ๆ ปล่อยมือ
เธอและเข้าสู่ดินแดนแห่งนิทราไปทีละคน

ทุกอย่างดูปลอดภัยและอบอุ่นสบาย จนเธอยิ้มให้กับ

ความกลัวของตัวเองได้ในตอนนี้ และนั่งลงเย็บผ้าอย่างสงบข้างเตาผิง

เธอเย็บอะไรบางอย่างให้ไมเคิลผู้โตพอจะใส่เสื้อเชิ้ตได้แล้ว ในวันเกิดปีนี้ ไฟในเตาผิงอุ่นสบาย และห้องนอนของเด็กๆ ก็มีแสงสลัวจากโคมไฟสามดวง ตอนนี้นางเย็บวางอยู่บนดักของมิสซิสตาร์ลิง แล้วศีรษะของเธอก็ผกอย่างอ่อนช้อยเสียเหลือเกิน เธอผล็อยหลับไปแล้ว ดูทั้งสี่คนนี้สิ เวนดี้และไมเคิลตรงโน้น จอห์นตรงนี้ และมิสซิสตาร์ลิงข้างเตาผิง มันท่าจะมีโคมไฟอีกสักดวงนะ

ขณะหลับเธอฝันไป เธอฝันว่าเนฟเวอร์แลนด์มาอยู่ใกล้เกินไป และเด็กชายประหลาดคนนั้นออกมาจากที่นั่น เขาไม่ได้ทำให้เธอตกใจ เพราะเธอคิดว่าเคยเห็นเขามาก่อนบนไบโบน้าของผู้หญิงหลายคนที่ไม่มียูก บางทีอาจพบเห็นเขาได้บนไบโบน้าของแม่ๆบางคนด้วย แต่ในความฝัน เขานึกเยื่อบางๆที่พรางเนฟเวอร์แลนด์ออก และเธอเห็นเวนดี้ จอห์น และไมเคิลแอบมองผ่านรอยขาดนั้น

ความฝันนี้น่าจะเป็นเรื่องเหลวไหล แต่ขณะที่เธอฝันอยู่หน้าต่างห้องเด็กก็พัดเปิดออก เด็กชายคนหนึ่งกึ่งตัวลงมาจากพื้นห้อง เขามากับแสงประหลาดดวงหนึ่ง ไม่ใหญ่ไปกว่ากำปั้นของพวกเราหรอก มันพุ่งไปรอบๆห้องราวกับสิ่งมีชีวิต และฉันคิดว่าต้องเป็นแสงนี้ที่ทำให้มิสซิสตาร์ลิงตื่นขึ้น

เธอตกใจตื่นพร้อมกับส่งเสียงร้องแล้วก็เห็นเด็กชายและไม่รู้ทำไมเธอรู้ในทันทีว่าเขาคือปีเตอร์ แพน ถ้าฉันหรือคุณหรือเวนดี้อยู่ตรงนั้น เราคงจะเห็นว่าเขาเหมือนรอยจุ่มพิตของ

มิสซิสตาร์ลิงมาก เขาเป็นเด็กชายที่น่ารัก แต่งกายด้วยใบไม้ที่มี
แต่โครงใบกับยางจากต้นไม้ แต่สิ่งที่มีเสน่ห์ที่สุดของเขาคือเขา
ยังมีฟันน้ำนมอยู่ครบ เมื่อเขาเห็นว่ามิสซิสตาร์ลิงเป็นคนที่ไม่ดีแล้ว
เขาก็ยิงฟันที่เหมือนไข่มุกเล็กๆ ใส่เธอ

I ง า

บิ๊สซีสตาร์ลิ่งกริดร้อง และประตูก็เปิดออกราวกับมีคนกดกริ่งเรียก นานาเดินเข้ามา มันเพิ่งกลับจากการออกไปข้างนอกตอนเย็น มันส่งเสียงซู่และกระโจนเข้าหาเด็กชาย ผู้ซึ่งกระโดดอย่างแผ่วเบาออกไปทางหน้าต่าง มิสซิสตาร์ลิ่งกริดร้องอีกครั้งครั้งนี้ด้วยความเป็นห่วงเขา เพราะเธอคิดว่าเขาต้องตายแน่ๆ แล้วเธอก็วิ่งลงมาที่ถนนเพื่อมองหาร่างเล็กๆ ของเขา แต่ก็ไม่มีเธอเงยหน้าขึ้น และในคำคืนที่มีดมิดเธอมองไม่เห็นอะไรเลย นอกจากสิ่งที่เธอคิดว่าเป็นดาวตก

เธอกลับมายังห้องเด็ก และพบนานากับอะไรวางอย่างในปากของมัน ซึ่งปรากฏว่าเป็นเงาของเด็กชาย ขณะที่เขากระโดดไปที่หน้าต่าง นานาปิดมันอย่างรวดเร็ว ข้าเกินจะจับเขาได้ แต่เงาของเขาไม่มีเวลาจะออกไปไหน หน้าต่างกระแทกปิดและตัดเงาหลุดออกมา

แน่ใจได้เลยว่ามิสซิสตาร์ลิ่งจะต้องตรวจดูเงาอย่างละเอียด แต่มันก็เป็นเพียงเงาธรรมดาๆ

นานาไม่มีข้อสงสัยว่าวิธีที่ดีที่สุดในการจัดการกับเงา
คืออะไร มันเอาเงาไปห้อยไว้ที่หน้าต่างเพื่อจะบอกว่า ‘เขาต้อง
กลับมาเอาแน่ ทั้งไว้ตรงที่เขาหยิบได้สะดวกโดยไม่รบกวนเด็ก ๆ
เออะ’

แต่โซครายที่มีสซิสตาร์ลิงไม่สามารถปล่อยให้มันห้อยอยู่
ที่หน้าต่างได้ มันดูเหมือนเสื้อผ้าที่ซักตากมากทีเดียวและทำให้
บ้านทั้งหลังดูแย่ง เธอคิดจะเอามันไปให้มิสเตอร์ดาร์ลิงดู แต่
เขากำลังบวกเลขค่าเสียค่าตัดหน้าหนาวสำหรับจอห์นและไม่เคิล
มีผ้าขนหนูเปียกพันอยู่รอบศีรษะเพื่อให้สมองโล่ง และดูจะนำ
ละออยหากไปรบกวนเขา อีกอย่างเธอรู้แน่ว่าเขาจะพูดว่าอย่างไร
“ทั้งหมดเป็นเพราะมีหมาเป็นพี่เลี้ยงเด็กนะสิ”

เธอตัดสินใจมันเงาและเอาไปเก็บในลิ้นชักอย่างระมัดระวัง
จนกว่าจะสบโอกาสเหมาะที่จะบอกเรื่องนี้แก่สามี แะจริง!

โอกาสนั้นมาถึงในอีกหนึ่งสัปดาห์ถัดมา ในวันศุกร์ที่จะไม่มี
ใครลืมนั่นแน่ แน่แน่นอนว่าเป็นวันศุกร์

“ฉันน่าจะระมัดระวังให้มากเป็นพิเศษในวันศุกร์” เธอมักจะ
พูดกับสามีในภายหลัง ขณะที่บางครั้งก็มีนานานั่งอยู่อีกด้านหนึ่ง
คอยจับมือเธอไว้

“ไม่ ไม่” มิสเตอร์ดาร์ลิงมักจะพูด “ผมต้องรับผิดชอบ
เรื่องนี้ทั้งหมด ผม จอร์จ ดาร์ลิง เป็นคนทำเอง เป็นความผิด
ของผมเอง *มีอาคูลปา มีอาคูลปา*¹” เขาได้รับการศึกษามาแบบ
ดั้งเดิม

¹ Mea culpa ภาษาละติน มีความหมายว่า เป็นความผิดของตนเอง